

A magyar miniszterelnökhöz*

„Meg kell okolnia egy magyar embernek: ha kétségeivel, a benne megnyilatkozó magyar élet-ösztön jogos felriadásával, a magyar sebekből lelkébe gyűlt panaszokkal a magyar sors legfőbb irányítójához fordul? Kihez fordulna a magyar szorongás, a védekezésre felmozduló magyar életakarát, a magyar jövő megépítésére buzgó magyar erő máshoz, mint a magyar életépítés legfőbb kőműveséhez, ahhoz, aki egész életével elsősorban felelős minden magyar sorsáért, minden magyar kenyérért, a magyar föld minden rögéért s az édes magyar nyelv elhazudhatatlan uralmi jogáért Magyarország minden röge fölött?”

Szabó Dezső, amikor a fentebb idézett sorokat leírta, mintegy 20 évvel túl volt az első magyarországi emberkísérleten, amikor az internacionalizmus, a bolsevizmus által megformált gélemek életre keltek. És megkezdték küldetésük beteljesítését, világképük ráerőszakolását a társadalomra, és hozzáláttak ahhoz a tevékenységhez, ami a lényegükből adódik: mindent elpusztítani, ami az útjukba áll.

A korabeli magyar társadalom konzervatív vezetői nem hitték el, hogy ezek ugyanazok! Ugyanazok, akik valamivel több mint száz évvel korábban százezrével terelték az embereket a vágóhídra, a „szabadság, egyenlőség, testvériség” hamis jelszavával a világtörténelem egyik legszörnyűbb terrorállamát hozták létre nagy francia forradalom néven.

A lila ködben élő konzervatív elit egyenesen támogatta a felforgató eszmék terjesztését, a felforgató eszmék hirdetőit. Pedig azok az 1900-as évek elején már több keresztény templom építését is akadályozták Budapesten. Minderre újabb engedékeny gesztus volt a válasz: Bárczi István főpolgármester támogatásával megkapták a teljes fővárosi kulturális hálózatrendszert, a teljes színházi világot, és létrehozták számukra a korabeli internetet, a fővárosi könyvtárhálózatot. Élére pedig kinevezték a bolsevizmus ideológiájának vezéralakját, Szabó Ervint, aki nem sokkal

később budapesti hivatalában terrorista merényletet tervezett Tisza István miniszterelnök ellen. Nem véletlen, hogy a Szabó Ervin által megálmodott Tanácsköztársaság megalakulhatott, a rendszer gyilkosai 1919-ben róla nevezték át az intézményt. És az ő nevét viseli ma is, és a majdnem tíz évi jobboldali városvezetés tétlenül tűrte azt, hogy erről a bolsevik gazemberről legyen elnevezve az egyik legfontosabb magyar kulturális hálózatrendszer. Sőt nemcsak tűrte, hanem védte is a személyét!

A konzervatív oldal száz évvel ezelőtt átadta tehát a kultúrát, amelyen keresztül a felforgatás korifeusai hirdetni tudták a világképüket, meg tudták szólítani, el tudták kábítani a magyar társadalmat. Pontosan ugyanúgy történt minden, mint az elmúlt tíz évben. A fenyegetést 1919-ben félvállról vették, egyszerűen azért, mert a polgári világképbe nem fért bele az, hogy ezek a világtörténelem legnagyobb gazemberei, tömeggyilkosai: a jászioszkárok, a szabóervinek, a kunbélák ideológiája egy és ugyanaz. A liberalizmus, a nácizmus, a kommunizmus és az ebből kinövő baloldal egy és ugyanaz. Ezek mind ugyanazok!

Nem elégszenek meg a hatalommal. Aminek nincs helye a kizárólagos világképükben, azt kiirtják, akinek nincs helye, azt meggyilkolják. Ezeket a feladatokat leosztják egymás között. Fő ellenségük az érték, az erkölcs, a kereszténység, a közösség, a nemzet, maga az Isten által teremtett ember, az isteni teremtés lényege. Ehelyett az emberkísérleti ideáik alapján az irigységre épülő gyűlölet talaján meg akarják alkotni az ateista, materialista, semmihez nem kötődő, irányítható tömegmasszát.

Mert ez a balliberális világkép! Új embert alkotni, Isten helyett Istent játszani. Sötétséget tartani a fény elé.

1919 végén a pokol kapuit sikerült visszazárni, és az a pusztítás, ami a bolsevik emberkísérlet után maradt, soha nem felejtendő mementóként fi-

gyelmezett arra, hogy ha ezek még egyszer előjönnek, nincs kegyelem, a bosszú mindenkire lesújt, aki nem szolgálja emberkísérleti céljaikat. 1945 után kimutatták a foguk fehérjét, idehozták a földi poklot, amit előtte mennyországgként hirdettek.

Még 1938-ban Szabó Dezső azért írt levelet a miniszterelnöknek, mert látta, érezte az újabb kataklizmát, és úgy gondolta, a magyar kultúra, a magyar öntudat tudja felvenni a harcot a várható összeomlás előtt. Azt írja a miniszterelnöknek: „Öntudatot, öntudatot, öntudatot a magyarságnak! Öntudatot mindenekelőtt! Ez ma égetőbb szükség a kenyéرنél, hiszen ez a magyar kenyér feltétele. Ez ma sürgetőbb feltétel a levegőnél: hiszen ez a magyar tüdő egészsége, az egész magyar szervezet alapszüksége. Ez az öntudat lesz az egyetlen alkotó rend, az egyetlen védő összefogás, mely biztonságot és jövőt jelent a magyarság számára. Az egyetlen lehetséges termő egység: a magyar öntudat.

Ehelyett, húsz esztendő óta, mind szélesebb mederben, mind sokasultabb szereposztással, irtózatossá tervszerűséggel orgyilkos maszlagozások folytattatnak a magyar életösztön teljes megölésére, a még meglévő magyar szolidaritás szétoldására, a magyar halál minél akadálytalanabb megvalósítására.”

1938-ban vagyunk tehát, amikor a kultúra akkori irányítói, a Kornis Gyulák, Bangha Bélák és a körjük szerveződött Herczeg Ferencek által vezérelt milliók szellemiségét hatotta át a magyar kultúra, a magyar életérzés! És Szabó Dezső, a látnok megírta aggodalmát a miniszterelnöknek.

Most pedig, 2019-ben, nemcsak fájdalmasan aktuálisak ezek a szavak, hanem reálisak is, ez maga a valóság. Ma már nincsenek Kornis Gyulák, Herczeg Ferencek. A második világháború után visszatért bolsevik eszme kiirtotta még az emléküket is.

Most pedig a bolsevik eszme ismét a visszatérésre, a hatalomba készül. Itt állnak a kapuban, pontosan úgy, ahogy 1918-ban és 1919-ben.

Ezek ugyanazok!

Ugyanazok a módszereik is!

Ma a konzervatív oldal, pontosan, mint száz évvel ezelőtt, egzotikumként tekint a felforgatók eszméire, és tétlenül asszisztál saját maga és Magyarország megsemmisítéséhez. A polgári értékrend képzelőerejébe ma sem fér bele

a bolsevizmus terrorjának természetessége. Azért, mert a magyar társadalom nem ismeri a történelmét, így a veszély is csak egy jó szórakozásnak tűnik, a fesztiválipar pedig szolgáltatja a bulitársadalom számára a zenét a haláltánchoz. A magyar állam mindezt bőkezűen támogatja.

Ezek ott vannak már a parlamentben! Ugyanazok a kisnyilasok, ugyanazok a bolsevikok. Csak még nem bírdzsekiben mennek be az Országgyűlésbe. De már kivették a naftalinból a kabátot, ott van felakasztva a nappalijukban, a nagypapa fotója alatt.

Ezek ma a parlamentben ugyanazok, akik százezrével vitték a magyar édesapákat a Gulagra elpusztítani; ezek ugyanazok, akik kisgyerekes családokat télvíz idején kitelepítettek a Hortobágyra egy disznóólba; ezek ugyanazok, akik megvárták, hogy Mansfeld Péter betöltse a 18. életévét, majd felakasztották; ezek ugyanazok, akik Tóth Ilonkát a legbestiálisabb eljárásban meggyilkolták. Ezek ma is megakadályozzák, hogy Tóth Ilonkáról film szülessen, rendezőjét, Szilágyi Andort, akinek a Mansfeld-filmet is köszönhetjük, az elmúlt tíz évben szakmailag tönkretették. A jobboldali kultúrpolitikusok asszisztálásával.

A többség polgári mentalitásába ma sem fér bele az, hogy ezek képesek arra, amire az elődeik vetemedtek.

Pedig ezek sokkal többre képesek!

Akik ma bíznak az európai jogrendben, akik azt hiszik, hogy majd Európa meg fogja védeni ezeket a terrorjától, azok vigyázó szemeiket továbbra is Párizsra vessék! A globális elit kormányfőjével, a Macronnal szembeni tüntetéseken eddig 11 ember halt meg. Ha 11 ezer lenne, Önök ugyanúgy nem tudnának róla, és az EU-jog minden gond nélkül legalizálna. Mint ahogy befogadja a náci szellemiségű Beneš-dekrétumokat is. Kiegészítésül: a Macron elleni tüntetéseken Franciaországban 26 embernek lötték ki a szemét, 5 ember vesztette el valamelyik végtagját, megszámlálhatatlanul sok volt a sérült, és nyomukban több mint 3000 perben 1000 embert ítéltek börtönre. A „szabadság, egyenlőség, testvériség” nevében!

És csak azért nem gyilkolnak olyan bőszen, mert nincs rá szükségük! A mindent uraló globális tudatipar, a Facebook, a Google, az Instagram

stb. által uralt közgondolkodás megspórolja számukra a vért, ma már nem a guillotine alól kihulló fejeket gyűjtik kosárba, hanem a lelkeket. A halálkultusz lélekkufár sakáljai terelik az emberkísérleti laboratóriumba a népeket. A mai nácik, a liberálisok új fajelméletet hirdettek, az LMBTQ, a gender, a homoszexualitás egyvelegéből egy új darwinizmus bontakozik ki. Az aberráció, a szellemi sötétség végtelen megnyilvánulási formái lassan felhőként fedik el a normalitás egét.

Magyarországon ma a balliberális világkép emberkísérletének programja zajlik, ezt segíti a kultúra minden területe. A film, képzőművészet, könyvkiadás, könyvterjesztés, előadó-művészet, a vizuális kultúrák, a színház, a zene, a fesztiválok stb. keretében, egyszóval minden területen naponta sulykolják a migrációt, a gender és a homoszexuális meg egyéb „másságpropagandát”. Kőkemény módszerekkel készítik elő a kereszténység, a maradék nemzeti tudatunk és gondolkodásunk megsemmisítését. Mindezt majdnem teljes egészében a magyar állam finanszírozásával. Az elmúlt tíz évben elfogadtuk, támogattuk, toleráltuk azoknak a kulturális világlátását, akik a legvadabb emberkísérleti eszméket terjesztették.

Tisztelt Miniszterelnök Úr!

Azt mondják, az ellenség mindig olyan erős, amennyi erőt hozzáképzünk. És ebben sok igazság van. Nem lehet, nem szabad beleállni egyetlen küzdelembe sem anélkül, hogy ne hinnénk a saját magunk igazában és a győzelemben. Nincs ember Európában, aki tapasztaltabb lenne a csatákban, aki jobban értené ezt, mint Ön. Nincs ember, aki több győztes csatát tudhat a magáénak, mint Ön.

A kulturális téren viszont hiányoznak a győzelmek. És nem ez a legnagyobb baj! Hanem az, hogy a csaták is!

Miközben a másik oldal folyamatos forradalmi narratívában él, harcban és edzésben tartja magát, addig a saját, tízmilliárdokkal megtámogatott kulturális köreink a legjobb esetben minden hatás nélküli, kínosan amatőr látszatcselekvéssel próbálják elfedni a semmittevést.

Ezeknek az elmaradt csatáknak az eredménye, hogy a magyar jobboldal kulturális izomsorvadásban szenved. Ahelyett, hogy ezt felismernénk, megváltoztatnánk, kultúrpolitikusaink javaslatára szanatóriumokat hozunk létre, olyan

intézmények özönét, ahol arra ösztönzik az embert, pihenjen nyugodtan, úgymint győztünk, nem kell csinálni semmit. Biztos, ami biztos, az intézményekbe betettük az ellenfél ápolóit és elfáradt harcosait, hadd frissüljenek fel egy kicsit az ellenünk folytatott küzdelem után.

Nem kell csinálni semmit, nincs szükség küzdelemre, fogadjuk el a realitásokat! – üzenik a kultúra töpörtyűlelkű politikusai. Csakhogy a kulturális realitások elfogadása ma a totális behódolást jelenti.

Minden egyes világfelfordulást, háborút, pusztítást a kultúrán keresztül készítettek elő, vittek véghez. Az igazi erő, a világlátás és az életérzés monopóliuma a kultúrán keresztül válik valósággá, áthelyezi a küzdelmet a szellemi térbe, hogy majd innen szólítsa meg a lelkeket, az érzelmeiket, a tudatot. A nagy tetteket a hitre alapozott lelki töltetű hatás alatt lehet véghez vinni. A nagy harcokat erős lélekkel lehetett megvívni, és pont azért maradt meg a magyar nemzet, mert lelkileg erősebbek voltunk, lelkileg jobban bírtuk.

Érzelmet csak érzellemmel lehet semlegesíteni. Erőt pedig csak erővel.

A lelkekre való hatáshoz nem elég a kommunikáció, a plakát, a reklám, a politikai üzenet. A lelki hatást, a lelki töltetet, a lelki erőt nem lehet marketingfogásként kreálni, úgy kezelni, mint egy multicég termékét.

A lelki hatás érzelem, az rezonál, azt meg kell szólaltatni a kultúrával.

Le lehet becsülni ezt a hatást, és lehet feszültségvezetésnek nevezni, csak éppen ez nem az. Pont fordítva van, a kultúra feszültségvezető és feszültségkeltő!

Azok, akiknek a feladata a magyar kultúra védelme kellene hogy legyen, semmit nem tesznek, sőt, mint egy cirkuszi porondra az egzotikus látnivalókat, úgy engedik be a kultúrába a pusztító eszméket. Nem értik, hogy a másik oldal ezen keresztül kommunikál a hazai és globális emberkísérleti hálózatrendszerekkel, ideológiákkal, nem értik, hogy ezek a társadalmat akarják átformálni. Nekik a pozíció csak eszköz. Ezek a magyar ember gondolkodását szeretnék megváltoztatni. Fanatikusan hisznek az igazukban. Fanatikusan hirdetik a globális világ emberkísérleti programját. Egy lelki töltetű messianisztikus világlámpáért küzdenek, a harcot küldetésnek érzik.

A helyzetet háborúnak fogják fel, a gesztust pedig gyengeségnek. Érzelemre rezonáló kommunikációt folytatnak. Megteremtették a világlátás monopóliumát a fiatal korosztály körében. Megteremtették az új proletariátust! Ezek tökéletesen tisztában vannak azzal, hogy az igazi erő a világlátás és az életérzés monopóliuma, és hogy ennek fő hordozóereje a kultúra. Benyhe István azt írta: „Ha nincs a kormány és a nemzet érdekeit megalapozó és mederben tartó spirituális összefogó erő a társadalomban, akkor a pénz, a kommunikáció és az önzés veszi át az irányítást.” Ehhez annyit tehetnénk még hozzá, hogy ha nincs lelkekre ható mondanivaló, ami jövőképet mutatna, ha nincs lelkekre ható életérzés és világlátás, ami erővé és eufóriává tud válni, akkor ezeket nem fogjuk tudni megállítani.

Eger és Nándorfehérvár sorsdöntő ostromát kellene beilleszteni a mai tudatunkba, mert ma is csak Eger és Nándorfehérvár van! Ma a kultúra Eger és Nándorfehérvár! Ma a kultúra az ország! Ezeket pedig csak a magyar öntudat tudja visszaverni!

1918-ban, az összeomlás előtt több lehetőség is adódott a kataklizma elkerülésére, és ez a helyzet ma is.

1938-ban Szabó Dezső azzal zárta sorait:

„Miniszterelnök Úr! [...] Ma az egyetlen védő és alkotó egység: a mozgósított magyar öntudat. Aki mindig hátrál, mindig lemond, mindig a gyávaságot tartja megmaradása biztosítékának: az elvesz a világ megvetésében és könnyű zsákmány elnyomója számára. Hívjuk fel egy nagyarányú, szélesmerekű kulturális, gazdasági, szociális politikával a magyarság öntudatát az önvédelem, a megújulás nagyszerű harcára a világ figyelme előtt és találjuk meg a közös életérdek, a közös életveszedelem útját a kis nemzetekkel.”

* Elhangzott Budapesten, a budai Szent Margit Gimnázium dísztermében 2019. november 22-én, a Lovas István Társaság által megalapított Lovas István-sajtódíj átadóján. A díj első kitüntetettje a szerző, akinek ezúton gratulál a szerkesztőség a díjhoz és a korszakos jelentőségű beszédéhez.

Kós Károly